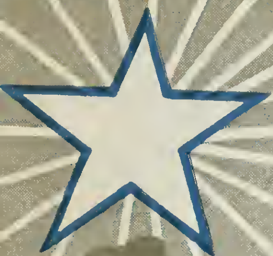
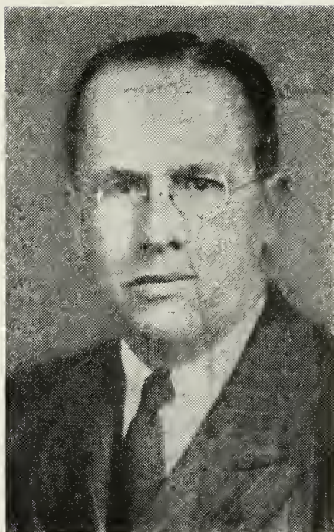
Skandinaviens Stjerne

NR. 4 APRIL 1955 104. ÅRGANG

Apostel Ezra Taft Benson af De Tolv Apostles Råd.

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 4 APRIL 1955 104. årg.

SKANDINAVIENS STJERNE udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er kr. 8.50 i Danmark og $ 2.00 i U. S. A. Betaling kan ske gennem postgiro 333.38 til

CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Priorvej 12. København F.

Junius M. Sorensen
Missionspræsident
ansvarshavende red.

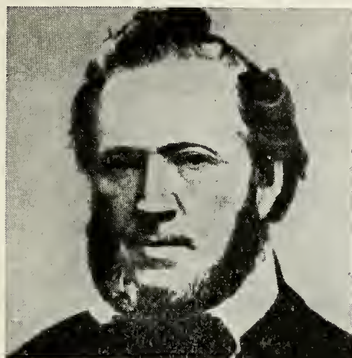
Mary Kaiser
redaktør

INDHOLDSFORTEGNELSE:

Fra missionens præsidentskab 131
Profetens syn angående frelse fra de døde 133
Afløst 134
Kirken planlægger tempel på New Zealand 135
»... den, som GØR min Faders vilje...« 136
Er Mormons Bog Guds ord? 141
Missionærer til Færøerne 143
Bornholm atter åbnet af missionærer 145
Kvindelig hjælpeforenings bygning 146
Referater fra grenskonferencerne 147
Kredslærernes budskab 151
Kredslærerindernes budskab 152
Nyt fra hjælpeorganisationerne 153
Budskab til lærerne 157
Fra missionsmarken 159

KLOSTERTRYKKERIET

Fra missionens præsidentskab.

Brigham Young.

Jeg synes, det vil være passende for os at tage nogle minutter til at tænke over *Brigham Youngs* liv og storheden af de ting, som han udførte under så store vanskeligheder.

Sommetider synes jeg, vi tænker så meget på evangeliets åbenbaringer, og hvad de betyder for os, at vi ikke gør os tilstrækkeligt bekendt med disse store mænds liv. Hvis vi ville gøre os bekendt med den fattigdom, ensomhed og forfølgelse, disse mænd måtte udholde, og de store ting, de udførte under disse hårde betingelser, er der ingen tvivl om, at vi kunne se Herrens hånd ved frembringelsen af dette store værk, og hvis vi selv kunne have lidt af dette, ville vort vidnesbyrd blive stærkere. Der er ingen tvivl i vort sind om, at Brigham Young var blandt de udvalgte ånder i åndeverdenen, de ånder, som Herren talte om, da han stod blandt dem og sagde til Abraham: »Du er en af dem...... disse vil jeg gøre til mine fyrster.«

Det er måske en kendsgerning, at nogle ånder kommer hertil lidt mere forberedte end vi andre, men når de fødes til denne verden, har de et legeme af kød og blod, som vi har. De bliver sultne, de bliver krænkede, deres legemer kan blive sårede, og det er hårdt for dem at bære, akkurat som det er med os, men de tænker ikke så meget på sig selv og deres bekvemmelighed, som vi gør. Brigham Young døde under et anfald af blindtarmsbetændelse, så han led meget, og han havde også andre sygdomme, og se, hvad han gjorde: Han tog tusinder af fattige, hungrende, forfulgte mennesker fra de bekvemmeligheder, som den østlige del af Amerika kunne give dem, førte dem tusinder af miles gennem bjerge og ørkener og lod dem bosætte sig i en ørken og fik den til at blomstre som en rose.

Da Joseph Smith blev skudt, var Brigham Young den ældste af De Tolv Apostle og ifølge Kirkens orden overgik ansvaret for Kirken og folket til dem med Brigham Young som leder. Man troede, at forfølgelserne ikke ville være så hårde efter Profetens død, men de blev værre og værre, indtil de var tvunget til at forlade de østlige stater, og hovedparten af de hellige gik over Mississippi floden på isen i vinteren 1846, og Brigham Young organiserede dem og forsynede dem med okser og vogne, og mange af dem vandrede til fods, og således stilede de mod den vestlige ørken for at finde et land, der var udenfor deres fjenders rækkevidde, og hvor de kunne leve i fred og dyrke Herren, som de ønskede. Denne rejse tog måneder, og vi ser, at Brigham Young havde dygtighed til at holde sammen på disse folk og opmuntre dem til at blive ved og blive ved uden at have andet i

sigte end vanskeligheder, og lægge sig trætte og omfodede om aftenen og vågne om morgenen med et klart håb om en strålende fremtid. Den 24. juli 1847 kom de til Saltsodalen, og da Brigham Young sagde: »Dette er stedet«, var de mere skuffede, end de var i bjergene. Men Brigham Young havde dygtighed til at organisere disse folk, sætte dem til at arbejde og til at så og plante så sent som i august og producere tilstrækkeligt til at holde sultedøden borte.

Da man spurgte ham, hvorledes han kunne gøre det, svarede han: »Jeg lærer dem de sande principper, og de styrer sig selv.« Det er ganske øjensynligt, at det ikke var andet end et mirakel, der blev udfort under Herrens indflydelse. Den uddannelse, som Brigham Young havde fået, var meget begrænset, men han holdt sig meget nær til evangeliet, som han havde lært det af Profeten Joseph Smith. Han var Profeten meget hengiven.

Brigham Young var en af de storste forfattere, som Kirken nogensinde har haft. Efter et par års forløb havde et stort antal hellige samlet sig i Saltsodalen. Brigham Young kaldte grupper af de hellige til at bosætte sig forskellige steder i Utah, Arizona og Idaho, og i omtrent tredive år tilbragte han det meste af sin tid med at rejse omkring blandt de hellige, prædike for dem og lære dem om evangeliet.

Vi må ikke tabe den kendsgerning af syne, at han fik Kirken fuldstændig organiseret med apostle og alle andre embedsmænd til at stotte sig. De Tolv Apostle var Kirkens overhoved i omtrent to et halvt år, og så blev Brigham Young opretholdt som præsident, og denne stilling indtog han, til han dode den 29. august 1877.

Brigham Young var en stor bygmester såvel som en stor kolonisator og en Herrens Profet. Han levede ikke længe nok til at se Salt Lake Templet færdigt, men han ledede det meste af arbejdet på det. En anden bygning er det verdensberømte mormon-tabernakel.

Det største eftermæle, Brigham Young har efterladt sig, er den lærdom om evangeliet, der indeholdes i bogen »Taler af Brigham Young«, den indeholder hundreder af prædikener og taler, som han har holdt, medens han rejste omkring til de hellige, og medens han levede i Salt Lake City.

Brigham Young levede tro mod sig selv, tro mod Gud og tro mod sine medmennesker. Han døde som en stor mand og efterlader sig et eftermæle, som vil leve gennem evigheden.

Junius M. Sorensen, missionspræsident.

Bemærk!

UNGDOMSSTÆVNET I ESBJERG

er på grund af apostel Spencer W. Kimballs besøg i den danske mission udsat til *15.—17. juli.*

Se side 155

Vi mødes til Stævnet

Profetens syn angående frelse for de døde

Af *Joseph Fielding Smith,*
Præsident for De Tolv Apostles Råd.

Spørgsmål:

Jeg har et spørgsmål angående det syn af det celestiale rige, som Joseph Smith fik den 21. januar 1836, og som er gengivet i »Profeten Joseph Smiths lærdomme«, side 125—126.

»Alle, som er døde uden kundskab om dette evangelium, og som ville have modtaget det, dersom de havde fået lov til at leve, vil blive arvinger til Guds celestiale rige; ligeledes, at alle, der fra nu af vil dø uden kundskab derom, og som ville havde modtaget det af hele deres hjerte, skal blive arvinger til det rige, thi jeg, Herren, vil dømme alle mennesker efter deres gerninger, efter deres hjertes ønske.«

Da jeg ved, at dåb er nødvendig for at komme ind i himmeriges rige, antager jeg, at det skal forstås således, at de, som dør uden kundskab om evangeliet, må modtage dåben, ved stedfortræder, før de kan arve riget; men er det ikke nødvendigt, at de, som døde i uvidenhed, skal have undervisning om evangeliet, og modtager deres belønning i henhold til, hvor uforbeholdent de antager Kristus og hans lærdomme, eller vil de blive belønnet i overensstemmelse med de ting, de ville have foretaget på jorden, hvis de havde haft lejlighed til at udføre dem? Det synes, som om dette sidste antydes i åbenbaringen.

Svar:

Denne åbenbaring er en af de tidligste, der bebuder frelse for de døde. Den blev givet i Kirtland Tempel under følgende omstændigheder: Det Første Præsidentskab og nogle få andre mødtes i Kirtland Tempel for at deltage i nogle ordinancer, da himlene åbnedes for dem, og Profeten så det celestiale rige og så sin fader og sin moder og sin broder Alvin, som var død før evangeliets gengivelse, i dette rige. Han undredes over dette, da Alvin var død, før præstedømmet blev gengivet og kirken blev organiseret, og derfor ikke var blevet døbt. Så lød den røst, der sagde de ovenfor citerede ord. Dette var den 21. januar 1836.

Senere, i oktober 1840, skrev Profeten et brev til De Tolv, som var i England, og i dette brev prædikede han dåb for de døde for dem. Han sagde bl. a.: »Jeg omtalte først læren offentligt, da jeg holdt begravelsestalen over broder Seymour Brunson, og har siden da givet almindelige belæringer i kirken om emnet. De hellige har privilegiet at blive døbt for dem af deres slægtninge, der er døde, og om hvem de tror, at de ville have antaget evangeliet, hvis de havde haft privilegiet at høre det, og som har antaget evangeliet i ånden gennem dem, som det er blevet overdraget at prædike til dem, mens de var i forvaring.

Esbjerg 15., 16. og 17. juli.

Uden at udbrede mig over emnet vil I utvivlsomt indse dets konsekvens og fornuftsmæssighed, og det fremsætter sandsynligvis Kristi evangelium i større omfang, end nogle har forestillet sig.« (Profeten Joseph Smiths lærdomme, side 213).

Fra den tid var emnet dåb og frelse for de døde et af Profetens yndlingsemner, hvori han erklærede, at kun gennem dåb kunne både levende og døde opnå frelse i det celestiale rige. I september 1842 skrev han ved åbenbaring de to vigtige breve om frelse for de døde og nødvendigheden af en registrator til at føre en komplet optegnelse over hver eneste ordinance, som således udføres. Disse to breve findes som afsnit 127 og 128 i Lære og Pagter.

Frelseren sagde til Nikodemus: »Ingen kan se Guds rige, hvis han ikke bliver født på ny.« Nikodemus forstod ikke dette, og derfor gentog Herren: »Sandelig, sandelig siger jeg dig, ingen kan komme ind i Guds rige, hvis han ikke bliver født af vand og ånd.« (Johs. 3:3,5).

Derfor er dåben, både med vand og ved bekræftelse ved håndspålæggelse af en, der har guddommelig myndighed til at forrette disse ordinancer, et krav for enhver, der er gammel nok til at være ansvarlig overfor Herren. Det syn, som Profeten fik i Kirtland Tempel i 1836, var et syn, der viste, hvad der *skulle* ske, ikke hvad der var sket, for hans fader og moder levede stadig. Fordi Alvin havde modtaget og godkendt den mission, som var givet til hans yngre broder Joseph, men var død, før der var lejlighed for ham til at blive døbt, viste Herren, at han, når evangeliets stedfortrædende ordinancer blev udført for ham, var berettiget til alle de velsignelser i ophøjelsen, som han ville have modtaget, hvis han havde levet længe nok til at opnå dem personligt.

I sin retfærdighed tilstår vor evige Fader til alle dem, som *ville have modtaget evangeliet*, hvis privilegiet var kommet til dem, de samme velsignelser, som modtages af de trofaste, der er levende. Dette udføres ved stedfortrædende arbejde i Herrens templer.

Joseph Fielding Smith.

Afløst

Præsident Ernest Anton Jensen

Nu da ældste Ernest Anton Jensen er blevet afløst og er rejst hjem til sin hustru og sin øvrige familie, synes jeg, det vil være passende at skrive lidt i Stjernen for at minde os om ham og det gode arbejde, han har udført i Danmark. Ældste Jensen arbejdede som almindelig missionær de første 10 måneder af sin mission, og da William M. Hansen, min 2. rådgiver, blev afløst for at vende hjem, valgte jeg ældste Ernest Anton Jensen som min rådgiver i præsident Hansens sted. Ældste Jensen og jeg arbejdede sam-

men som missionærer i Norge for 42 år siden, og det fornyede vort gamle venskab og var en kilde til glæde at være så nært forbundet i vort missionærarbejde i missionspræsidentskabet her i den danske mission. Vi har adskillige gange rejst ud i missionen sammen, og ældste Jensen er blevet kendt overalt i Danmark og har skaffet sig en masse venner og vil længe blive husket.

Jeg vil gerne udtrykke min tak til ham for den tid, vi har arbejdet sammen. Ældste Jensen blev afløst fra sin mission den 23. februar efter at have arbejdet som missionær i 26 måneder. Må han hele sit liv være lige så lykkelig, som han var, medens han var på mission. Jeg synes, hans gode hustru fortjener lige så megen tak, som han gør, for det trofaste arbejde hun har udført ved at tage sig af deres forretningssager og støtte ham, som hun gjorde.

Vi ønsker dem begge sundhed og lykke i deres fælles liv. Og må vi mødes på den velsignede bred på den anden side af den store dam.

Junius M. Sorensen,
Missionspræsident.

Kirken planlægger tempel på New Zealand

Det Første Præsidentskab har offentliggjort planer om, at der skal rejses et tempel på New Zealand. Templet vil blive bygget i Hamilton, omkring 25 miles syd for havnebyen Auckland.

Arbejdet vil blive påbegyndt, så snart tegningerne er udarbejdet.

Templet vil blive beliggende i nærheden af det universitet, som de sidste dages hellige i øjeblikket er ved at opføre i Hamilton.

Præsident David O. McKay udtalte, da han bekendtgjorde planen om at bygge et tempel på New Zealand, at der er et stort behov for bygningen, og at den vil blive »en kilde til stor åndelig styrke« for medlemmerne af Kirken i området ved det sydlige Stillehav.

Templet skal betjene New Zealand, Australien og øerne i det sydlige Stillehav, som tilsammen har mellem 40.000 og 50.000 medlemmer.

En del af det arbejds- og byggemateriale, der nu anvendes ved bygningen af universitetet i Hamilton, vil blive anvendt ved bygningen af templet.

Kirken har erhvervet 1500 acres land ved Hamilton, New Zealand, og købet af de sidste 350 acres heraf blev godkendt af præsident McKay under hans besøg i New Zealand fornylig.

Det ventes, at templet vil blive bygget på en høj, hvor der er udsigt over Hamilton og det omliggende land.

Det nye universitet, som Kirken bygger ved Hamilton, er beregnet til at erstatte et Maori universitet for landbrugsvæsen, som blev ødelagt ved et jordskælv for omkring 20 år siden.

Fra *Deseret News.*

Esbjerg 15., 16. og 17. juli.

„ . . . den, som GØR min Faders vilje . . . “

Tale af ældste *Roy E. Christensen*, København.

Jeg læste engang en sammenligning mellem to berømte videnskabsmænd: Aristoteles og Galilæi. Det er ud fra denne beretning, jeg har lavet min tale, og jeg håber, at jeg må være i stand til at give Dem noget af det, som jeg ønsker at give Dem.

Joseph Smith gav i sin korte levetid her på jorden verden en lærdom på religionens område, der var lige så forskellig fra alle andre religioner, som de teorier, Roger Bacon, Galilæi og Darwin gav på videnskabens område. Dette burde placere ham på et højt stade i verdenshistorien.

Der fortælles en historie om Galilæi, at han engang gik op på toppen af tårnet i Pisa i Italien, med en blyklods i den ene hånd og en træklods i den anden. Disse to klodser vejede nøjagtig 1 pund hver. Han havde dem med i den hensigt at lade dem falde samtidig og så se, hvilken af dem, der først ville nå jorden.

Dette skete for mere end 3 hundrede år siden.

Men ca. 1500 år før havde Aristoteles sagt, at den tungeste klods ville falde hurtigere end den lette, og dette har folk troet på i over 1000 år uden selv at gøre forsøget og undersøge, om det havde sin rigtighed.

Aristoteles fremførte sin teori, men Galilæi tvivlede på den. Han ville være helt sikker, derfor satte han den på prøve, og fandt en anden teori gennem egne erfaringer og undersøgelser.

Dette var en betydningsfuld tidsperiode i historien.

Indtil Galilæis tid var Aristoteles en af de største mænd i Europa med hensyn til videnskabelig teori.

Videnskaben blev altså grundlagt på myndighed, ikke på undersøgelser og eksperimenter. Aristoteles havde mange andre forkerte teorier, som f. eks. at solen og stjernerne bevægede sig omkring jorden, at alle jordiske materialer var skabt af de fire elementer: Jord, luft, vand og ild.

Grækerne troede simpelthen ikke på lange undersøgelser og eksperimenter.

Tvivlen på Aristoteles's teori begyndte med Roger Bacon, som sagde: »Hvis mennesket ville give sig til at studere ganske almindelige ting i stedet for at læse de bøger, som de gamle har skrevet, ville videnskaben i dag være i stand til at udføre mange flere undergerninger, end de gjorde i gamle dage med alle deres tryllekunster.«

I vor tid ser vi, at disse »undergerninger« er udført, vi har dem i form af radio, flyvemaskiner, fjernsyn, atomkraft o. m. a.

Bacon, Kopernikus og Galilæi — især den sidstnævnte — tog initiativet til en fremgangsmåde, — når det drejer sig om beviser for videnskabelige teorier, — der fuldstændigt har forandret vor kundskab om al videnskab.

Vi nøjes ikke længere med at læse bøger for at få kundskab og

overbevisning om noget, vi *prøver* dem selv gennem egne oplevelser eller eksperimenter.

Den subjektive metode har fjernet den objektive metode.

I denne tidsperiode skete der akkurat det samme på religionens område. Men ingen ny metode har aflost den gamle med hensyn til at »prøve alt«.

Den hellige Augustinus sagde — ca. 400 e. Kr. — følgende om, hvorledes vi kan opnå åndelig kundskab:

»Vi vil ikke akceptere noget uden skrifternes myndighed, thi denne myndighed er langt storre end det menneskelige sinds kraft.«

Og 1400 år efter — nemlig i den første fjerdedel af det 19. årh. — var der en præst, Thomas Campbell, der faktisk sagde den samme ting, men på en anden måde:

»Hvor skriftstederne taler, taler også vi, men hvor de er tavse, tier vi også.«

I alle disse århundreder var der altså ingen forandring i måden at opnå åndelig kundskab eller overbevisning på til trods for den store forandring i måden på at opnå kundskab på videnskabens område. Kristendommen blev derfor en myndigheds religion, forst efter Bibelens lærdomme, og senere — da de ikke var tilstrækkelige — efter traditionerne.

Tanken om Bibelens værdi kom ikke frem før ved den store reformation, da man mente, at hver mand og kvinde burde have en, så de selv kunne studere den og få deres egne meninger ud af den. Denne lærdom holdt sig i mange år indtil Joseph Smiths tid; han var den første, der påstod, at der var en anden og bedre måde at opnå åndelig kundskab på.

Kristendommen havde altså ikke været den samme fra Kristi tid til Joseph Smiths tid, som den var på Kristi og apostlenes tid. Her er kristendommens store frafald: Mennesket udtænkte sig selv en Gud, ligeledes havde de deres egne tanker om djævelen, englene, sjælen, frelsen, himmelen og helvede. Og det gjorde de, fordi de ikke selv havde nogen erfaringer og oplevelser, der kunne klare sagen for dem. De havde kun en masse forskellige meninger om åndelige emner, og disse var mange gange så urimelige og usandsynlige, at det forbavser mig, at mennesket i det hele taget *kunne* tro på en sådan »religionserstatning«. Men når menneskets indbildningskraft eller fantasi ikke har noget konkret at holde sig til, så kan det mest usandsynlige ske.

Joseph Smith gjorde imidlertid det samme på religionens område, som Galilæi gjorde på videnskabens område. Han kom med den lærdom, at åndelig kundskab og beviser kommer på akkurat samme måde som de videnskabelige, nemlig ved at studere tingene selv, ikke alene gennem bøger, men gennem erfaringer og ved at udelukke alle ens egne fornuftslutninger.

Lad os se, hvorledes han kom til det resultat:

Der var vækkelsesmøder i byen, hvor Joseph Smith boede. Der er

Esbjerg 15., 16. og 17. juli.

kun een grund til at holde vækkelsesmøder: Det er den, at få folk til at frygte den evige straf, så vil de komme til kirken og — som de kalder det — bekende deres tro på Kristus.

Disse møder fik imidlertid ikke Joseph Smith til at frygte noget, men de fik ham til at tænke. For det første tvivlede han på, at to sekter, som var uenige om så vigtig en ting som dåb, kunne være rigtige begge to. Der er sikkert heller ingen af *os*, der ville tro, at fuldstændige modsætninger begge kan være rigtige.

For det andet kunne han ikke have troet, at de »dårlige følelser«, som de, der lige var blevet omvendte til disse kirker, havde overfor hinanden, var som de skulle være mellem religiøse mennesker.

For det tredje *var* det virkelig hans ønske at få et svar på spørgsmålet: »*Hvilken af alle disse kirker er den rigtige?*«

Der var jo altså den udvej, at han kunne gå til præsterne...... og det gjorde han. Men den ene sagde eet og den anden noget andet, når talen var om den samme ting. »Se, her er Kristus«, sagde baptisterne. »Nej, Han er hos os«, råbte metodisterne. Og når Joseph Smith var færdig med at tale med dem, var han ikke det mindste klogere, end han var forinden.

Men hvad med Bibelen? *Den* måtte da kunne give ham et svar — eller kunne den ikke? Der står så mange ting i Bibelen, så hvorledes kan en 14-års dreng finde det, han skal bruge? Og ville han i Bibelen kunne finde noget om baptister, metodister, lutheranere eller presbyterianere? Den taler da vist kun om »Kristne«.

Midt i al denne forvirring fik Joseph Smith en forklaring, *og den kom fra skriftstederne,* men ikke på den måde, han havde ventet. En dag læste han Jakobs brev, 1:5, — et skriftsted, som vi alle kender, og som lyder således:

»Dersom nogen af eder fattes visdom, lad ham bede til Gud, som giver alle gerne og uden bebrejdelse, og det skal gives ham.«

Ligesom Galilæi den dag gik op på tårnet i Pisa i Italien for at sætte Aristoteles's teori på prøve, så gik Joseph Smith ud i en lille lund i nærheden af sit hjem i staten New York for at prøve Jakobs råd angående åndelig vejledning.

Da han derefter kom hjem, sagde han til sin mor: »Jeg har nu fået at vide for mig selv, at presbyterianismen ikke er sand.« Dette var den kirke, hans mor lige havde sluttet sig til.

Senere skrev han: »Jeg var nu tilfredsstillet i mit sind, for såvidt som den sekteriske verden angik; *jeg havde fundet Jakobs vidnesbyrd at være sandt:* at et menneske, der mangler visdom, kan bede til Gud, og få og ikke blive bebrejdet«.

I den følgende tid læste Joseph Smith aldrig i bøgerne, når han ønskede speciel åndelig vejledning...... ikke mere end Galilæi læste Aristoteles's bøger, når han ønskede yderligere videnskabelig kundskab.

Det var ud fra disse personlige, religiøse erfaringer, at Joseph Smith fik kundskab om, hvorledes man erhverver åndelig overbevis-

ning. Hans lærdomme omfatter læren om Gud, menneskets ånd, engle, onde ånder og den Helligånd. Den Helligånd er noget, der kan gives mennesket, men som også kan tages fra det igen. Men når forbindelsen etableres, er resultatet åndelig kundskab.

Sand åndelig kundskab eller overbevisning *kan ikke* komme gennem læsning alene, ikke engang hvis denne læsning er Guds ord, og i hvert fald ikke mere end videnskabelig overbevisning kommer af læsning om andres eksperimenter og undersøgelser. Når vi læser, får vi oplysninger — men ikke fuldkommen kundskab eller overbevisning. *Overbevisning og fuldkommen kundskab kommer gennem personlige erfaringer!*

Jeg tror, det var det, Jesus mente, da Han talte om dette emne. Jøderne havde lyttet til hans prædikener og havde fået megen oplysning om evangeliet; men der var mange, der — ligesom menneskene på vor tid — var imod hans gerninger. De spurgte: »......hvorfra har Han fået den kundskab, da Han ikke er lærd?« og »Hvorledes kan vi vide, om du er Guds Søn eller ej?« Joh. 6:42.

Jesu svar var meget enkelt: »Hvis nogen vil gøre hans vilje......«. Jeus lagde altid vægt på, at vi skulle *gøre* i stedet for blot at *høre* (eller læse) hans Faders lærdomme.

»Ikke enhver, der siger til mig: Herre, Herre! skal komme ind i himmeriget, men den, der *gør* min himmelske Faders vilje.« Matt. 7:21.

»Derfor, hver den, som *hører* disse mine ord og *gør* efter dem, ham vil jeg ligne ved en forstandig mand, som byggede sit hus på klippen.« Mat. 7:24.

Det er netop det, jeg ønsker at sige til Dem i aften: Den *eneste* måde, hvorpå De kan få åndelig kundskab eller overbevisning for Dem selv, er gennem Deres egne personlige erfaringer. Det nytter Dem intet at læse i Bibelen fra nu og til dommedag, i Mormons Bog, Lære og Pagter eller Den kostelige Perle. Hvis De ikke samtidigt prøver på at efterleve de principper, som er givet os, vil De aldrig få den åndelige kundskab eller overbevisning om sandheden, som De ønsker. Måske kan et citat fra Joseph Smith yderligere hjælpe os til at forstå det:

»Hvad er meningen med, at vi kommer her til jorden, når vi dog alligevel skal dø og bort herfra igen?

Er det ikke meget logisk at antage, at Gud har åbenbaret noget, som kan forklare dette problem for os, og at det er et spørgsmål, som vi burde studere mere end noget andet. Hvis der er noget område, på hvilket vi kan gøre krav overfor vor himmelske Fader, så må det være angående kundskab om dette vigtige emne.

Hvis vi kunne læse og forstå alt, hvad der fra Adams dage er skrevet om englenes forhold til Gud i fremtiden, ville vi stadig kun vide ganske lidt om det. At læse om andres erfaringer eller om de åbenbaringer, der er givet til *dem,* kan aldrig give *os* et fyldestgørende billede af *vor* stilling overfor Gud — eller vort sande familieforhold til Ham.«

Esbjerg 15., 16. og 17. juli.

Man kan kun få kundskab om disse ting ved erfaring gennem de ordinancer, som Gud har fastsat i den hensigt at give os erfaringer.

HVIS VI KUNNE SE IND I HIMLEN I 5 MINUTTER, VILLE VI VIDE MERE OM DEN, END VI KAN VIDE VED AT LÆSE ALT, HVAD DER ER SKREVET OM DET EMNE!

En af Amerikas største filosofer og psykologer, William James, sagde:

»I de skoler, som er særskilt oprettede for de blinde, lærer eleverne lige så meget *om* lyset, som eleverne i almindelige skoler lærer. Reflektion, brydning, spektret, teorien om æteren osv., alt bliver studeret. *Men selv den bedst underviste blindfødte elev i sådant et institut mangler den kundskab, som en nyfødt baby har.* Man kan aldrig vise ham, *hvad* lyset er, og tabet af denne mærkbare kundskab kan ingen boglig lærdom erstatte.«

Profeten ønskede ikke at beholde denne kundskab for sig selv; men han ønskede, at alle medlemmerne skulle få den samme overbevisning, som han havde. Han ønskede imidlertid, at de skulle få den gennem egne erfaringer. Han formanede dem til at få en overbevisning fra det samme sted, hvor han havde fået sin fra og i Herrens navn, så de kunne blive i stand til at svare for sig selv og få deres egen overbevisning. Med andre ord: han viste dem, hvad Guds vilje og hensigt var, og at det var deres pligt at følge den.

Joseph Smith sagde engang til Newel K. Whitney: »Herren har kaldt dig til at være biskop.«

Hertil svarede Whitney: »Jeg kan ikke rigtig forestille mig, at jeg skal være biskop, men når du siger, at det er Herrens vilje, så vil jeg gøre det.«

Joseph Smith svarede ham: »Du behøver ikke at tro på, hvad *jeg* siger, du kan spørge Herren selv.«

Whitney fortæller, at han gjorde, som Joseph Smith sagde, og da han var alene i sit værelse, hørte han en røst, som tydeligt og klart sagde: »Jeg er din styrke«. Så blev han altså biskop — og således var det altid, når profeten sagde noget.

Jeg beder, at vi allesammen vil prøve at efterleve de principper, som er blevet åbenbaret til os her i den sidste uddeling, at vi ikke alene vil *studere* det genoprettede evangelium flittigt, men også *bruge* dem og således gå fremad på fuldkommenhedens vej. Dette gør jeg i Jesu Kristi navn. AMEN.

Roy E. Christensen.

Der er en uhyre forskel på, hvad vi tænker, og hvad vi siger.

Racine.

Arbejde — er berømmelsens moder.

Euripides.

Er Mormons Bog Guds ord?

Af *Jakob Jensen*, København.

Er Mormons Bog Guds ord? Ja, det kan bevises af Bibelen.

Abraham, Isak og Jakob blev af Herren velsignet således, at i deres sæd skulle alle jordens slægter velsignes. Vi læser i 1. Mosebog 14: 18—19, at kongen i Salem, Melkizedek, bragte dem vin og brød, og han, den Allerhojestes præst, velsignede ham med de ord: »Priset være Abram for Gud den Allerhøjeste, himmelens og jordens Skaber.«

I det 17. kapitel hedder det: »Da Abram var 99 år gammel, åbenbarede Herren sig for ham og sagde til ham: Jeg er Gud den Almægtige; vandre for mit åsyn og vær ustraffelig, så vil jeg oprette min pagt mellem mig og dig og give dig et overvættes stort afkom. Da faldt Abram på sit ansigt, og Gud sagde til ham: Fra min side er min pagt med dig, at du skal blive fader til en mængde folk; derfor skal dit navn ikke mere være Abram, men du skal hedde Abraham, thi jeg gør dig til fader til en mængde folk.«

I 18. kapitel læser vi, at Herren kom til Abraham og sagde til ham: »Næste år ved denne tid kommer jeg til dig igen, og så har din hustru Sara en søn.« Sara horte det og lo og tænkte: »Skulle jeg virkelig føle attrå, nu jeg er affældig, og min herre er gammel?« Og Sara fødte Abraham en søn på den tid, Herren havde sagt.

Abraham kaldte ham Isak, og drengen voksede til, og Herren prøvede Abraham og sagde til ham (22. kap.): »Tag din søn Isak, din eneste, ham, du elsker, og drag hen til Morija land og bring ham der som brændoffer på eet af bjergene, som jeg vil vise dig.« Da sadlede Abraham tidligt næste morgen sit æsel, tog to af sine drenge og sin søn Isak med sig, og efter at have klovet offerbrænde gav han sig på vandring til det sted, Gud havde sagt. Så sagde Abraham til sine drenge: »Bliv her med æselet, medens jeg og drengen vandrer derhen for at tilbede; så kommer vi tilbage til eder.« Da sagde Isak til sin fader Abraham: »Her er ilden og brændet, men hvor er dyret til brændofferet?« Abraham svarede: »Gud vil selv udse sig dyret til brændofferet, min søn!« Abraham byggede alteret og lagde brændet til rette; så bandt han sin søn og lagde ham på alteret oven på brændet. Men Herrens engel råbte fra himmelen: »Ræk ikke din hånd ud mod drengen og gør ham ikke noget; thi nu ved jeg, at du frygter Gud og end ikke sparer din søn, din eneste, for mig.« Og da Abraham nu så op, fik han bag ved sig øje på en væder, hvis horn havde viklet sig ind i de tætte grene; og Abraham gik hen og tog væderen og ofrede den som brændoffer i sin søns sted. Men Herrens engel råbte atter til Abraham fra himmelen: »Jeg sværger ved mig selv, lyder det fra Herren: Fordi du har gjort dette og ikke sparet din søn, den eneste, for mig, så vil jeg velsigne dig og gøre dit afkom talrigt som himmelens stjerner og sandet ved havets bred; og dit afkom skal tage sine fjenders

porte i besiddelse; og i din sæd skal alle jordens folk velsignes, fordi du adlød mig.«

Senere voksede Isak til og blev stor og blev gift med Rebekka, og Rebekka fødte Isak to sønner, Esau og Jakob, Esau var den førstefødte, men en dag, da Esau kom hjem fra marken og var træt og sulten, og Jakob havde lavet sig et godt måltid mad, sagde Esau: »Giv mig noget af din mad«, og Jakob sagde: »Du må først sælge mig din førstefødselsret«, og Esau sagde ja.

Da Isak var blevet gammel og hans syn sløvet, kaldte han sin ældste søn Esau til sig og sagde til ham: »Esau, tag dine jagtredskaber, dit pilekogger og din bue og gå ud på marken og skyd mig et stykke vildt; lav mig en lækker ret mad efter min smag og bring mig den, at jeg kan spise, for at min sjæl kan velsigne dig, for jeg dør.« Men Rebekka havde lyttet, og da hun vidste, at Esau havde solgt sin førstefødselsret til sin broder Jakob, sagde hun til Jakob: »Gå ud til hjorden og hent mig to gode gedekid; så laver jeg af dem en lækker ret mad til din fader.« Esau var lodden over hele sit legeme, men moderen tog skindene af gedekiddene og lagde dem om Jakobs hænder og hals, og da Isak var blind, kunne han ikke se, men han kunne føle, høre og lugte, og Rebekka havde taget Esaus tøj og givet Jakob det på, så da Jakob kom ind til sin fader og sagde: »Min fader«, og Isak sagde: »Hvem er du?« sagde han: »Jeg er Esau, din førstefødte; jeg har gjort, som du bød mig: sæt dig nu op og spis af mit vildt, for at din sjæl kan velsigne mig!« Men Isak sagde til sin søn: »Hvor har du så hurtigt kunnet finde noget, min søn?« Han svarede: »Jo, Herren din Gud sendte mig det i møde!« Men Isak sagde til Jakob: »Kom hen til mig, min søn, så jeg kan føle på dig, om du er min søn Esau eller ej!« Da trådte Jakob hen til sin fader, og efter at have følt på ham sagde Isak: »Røsten er Jakobs, men hænderne Esaus!« Og han kendte ham ikke, fordi hans hænder var hårede som hans broder Esaus. Så velsignede han ham. Og han sagde: »Du er altså virkelig min søn Esau?« Han svarede: »Ja, jeg er!« Da sagde han: »Bring mig det, at jeg kan spise af min søns vildt, for at min sjæl kan velsigne dig!« Så bragte han ham det, og han spiste, og han bragte ham vin, og han drak. (1. Mosebog 27:1—25).

(Fortsættes).

Skandinaviens Stjerne

Vi har ladet trykke nogle ekstra eksemplarer af februar nummeret af Stjernen (det nummer, der indeholder billeder af alle missionærerne). Disse numre kan bestilles ved indsendelse af beløbet, 75 øre pr. stk., til Skandinaviens Stjernes kontor, Priorvej 12, København F.

Missionærer til Færøerne

For første gang i den danske missions historie er der nu blevet udsendt missionærer for at arbejde på Færøerne. Som det vil ses af listen over missionærforflyttelser er ældsterne Charles H. Madsen og Bent A. Jensen blevet forflyttet til de danske øer i det nordlige Atlanterhav, som ifølge Andrew Jensons »History of the Scandinavian Mission« kun en gang før har haft besøg af missionærer fra vor Kirke, og det var kun på en kort gennemrejse, da præsident Andrew Jenson sammen med ældste Alma L. Petersen (den senere danske missionspræsident) i august 1911 aflagde besøg i Island og sejlede dertil via Skotland og Færøerne.

Ældste Charles H. Madsen har sidst arbejdet som distriktspræsident for Esbjerg distrikt, og ældste Bent A. Jensen har arbejdet i Viborg. De afsejlede med »Dronning Alexandrine« den 12. marts til Thorshavn, og alle søskende og missionærer i den danske mission vil i tankerne følge dem under deres arbejde på Færoerne og bede til, at det må bære frugt og at mange sjæle må lytte til dem og blive overbevist om evangeliets sandhed. —

Esbjerg 15., 16. og 17. juli.

Mange danskere har kun et overfladisk kendskab til Færøerne, og vi citerer derfor hermed nogle officielle oplysninger:

»Færøerne er en øgruppe i det nordlige Atlanterhav, administrativt et dansk amt. 1399 km_2 med 29.178 indbyggere (1945); de største af øerne er Østerø, Strømø, Vaagø, Sandø og Suderø. Færøerne er opbygget af afvekslende lag af lava og tuf fremkom-

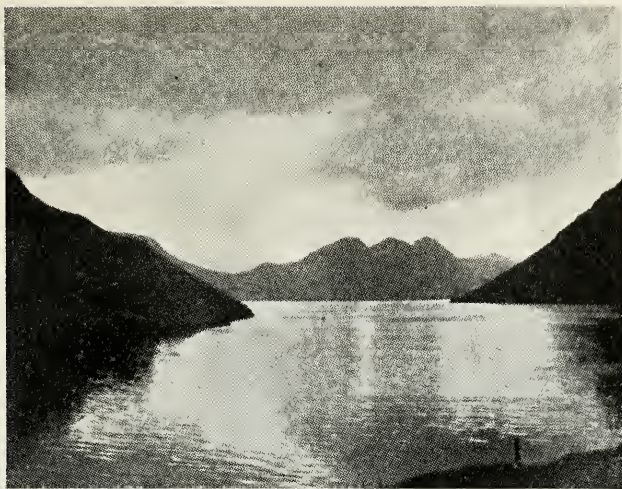

Klaksvig.

met ved vulkanudbrud i tertiærtiden. Mod nordvest når højderne 400—500 m. Her ligger på Østerø Slættaratindur (882 m). Klimaet er oceanisk med stor nedbør og megen blæst. Den lave sommertemperatur umuliggør skov; fjeldmark, hede og mose dominerer ved siden af græsgangene. Færingerne nedstammer fra norske kolonister, og sproget minder om vestnorske dialekter. Land-

Færøske fiskere.

Parti fra Færøerne.

bruget er væsentligst kvægavl, og jorden bruges til græsning og hø. Der avles kartofler og lidt byg. Der findes 70.000 får og 4.400 stykker hornkvæg. Fiskeri ernærer 30 pct. af befolkningen og foregår dels ved Færøerne og dels ved Island og Grønland. Der fanges torsk, sild og helleflynder, i 1938 for 7 millioner kroner. Hvalfangsten gav i 1938 200 storhvaler og 2070 grindehvaler. Af mineraler brydes kul til lokalt brug på Suderø. Eksporten er klipfisk, saltfisk og anden fisk og hvaltran, medens importen består af fødevarer og industrivarer. Sydeuropa aftager eksporten, medens Danmark leverer $^2/_3$ af importen. Største by er Thorshavn med 4390 indbyggere (1945).«

Bornholm atter åbnet af missionærer

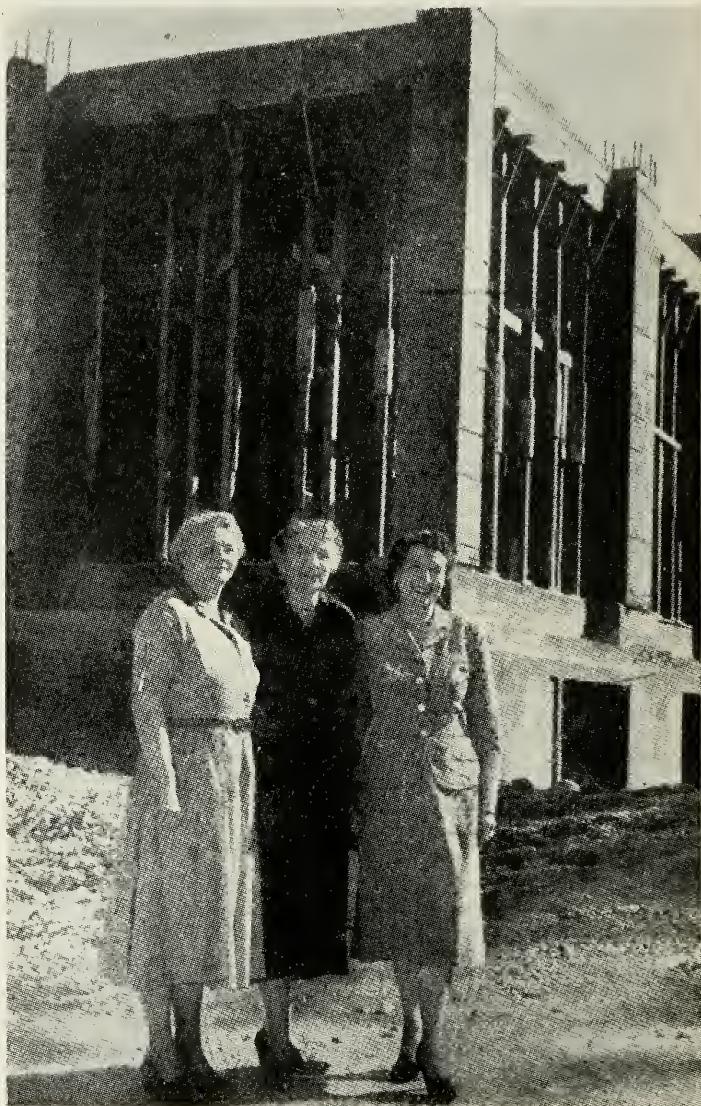
Også til Bornholm har vi fornylig sendt missionærer. Det er ganske vist ikke første gang, missionærer har arbejdet på øen, men i de sidste par år har det ikke været muligt at have missionærer fast bosiddende der, vi har måttet nøjes med at afholde møder en gang imellem. Nu arbejder tidligere distriktspræsident i København, ældste David N. Morrell, sammen med ældste Victor W. Jorgensen, tidligere Kolding, på den danske missions østligste forpost, og vi håber og beder, at Herren vil være med dem i deres ansvarsfulde kald, så deres arbejde må bære frugt. Vi sender samtidig en hilsen til alle venner og undersøgere på Bornholm.

M. K.

Esbjerg 15., 16. og 17. juli.

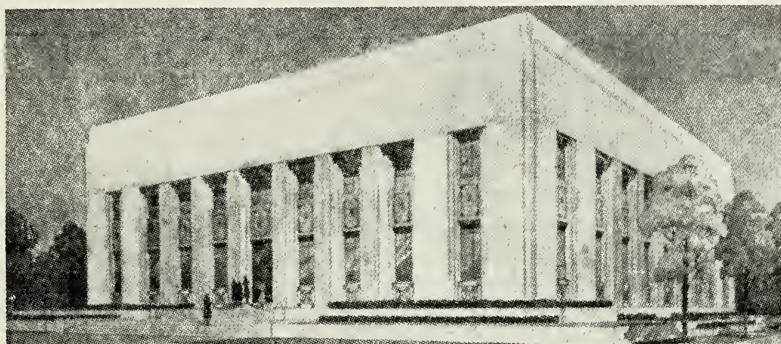
Kvindelig hjælpeforenings bygning.

Kvindelig hjælpeforenings bygning i Salt Lake City, Utah, er nu så vidt fremskreden, at hjørnestenen forlængst er lagt, og murene har rejst sig til deres fulde højde. Vi bringer hermed et billede, taget få dage før den højtidelighed, hvor hjørnestenen blev lagt den 30. sep-

tember 1954, og vi ser Generalbestyrelsens præsidentskab, fra venstre Marianne G. Sharp, præsidentinden Belle S. Spafford og Velma N. Simonsen, ved det sydvestlige hjørne af bygningen, som bliver opført på hjørnet af Main og North Temple Streets.

Vi bringer samtidig et billede af arkitektens tegning, der viser, hvorledes den nye bygning vil tage sig ud, når den bliver færdig.

Referater fra grenskonferencerne.

Horsens, 5. og 6. februar.

Grenskonferencen i Horsens indledtes lordag aften med en koncert af Aarhus grens sangkor. Ind imellem korets sange hørte vi et par klaversoli ved ældste Dale Hammond fra Vejle og en sang ved hr. Jørgen Leed. Bagefter blev der serveret forfriskninger. Tilstede 70.

Søndagens moder begyndte med præstedømmets mode.

Kl. 10 blev der afholdt søndagsskole, hvor alle klasser var repræsenteret enten med sang eller tale.

Kl. 17,30 var der funktionærmøde, hvor der blev aflagt rapporter fra de forskellige organisationer.

Konferencens sidste mode var kl. 19, hvor vi havde lejlighed til at høre fra grensforstanderen, broder Ejnar Due Jensen, distriktspræsidenten, ældste Marion N. Davidson, og 2. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Ernest Anton Jensen.

Vi vil gerne herigennem rette en hjertelig tak til Aarhus grens sangkor for deres støtte.

J. W. A.

Esbjerg 15., 16. og 17. juli.

Slagelse, 13. februar.

Konferencen i Slagelse indledtes med søndagsskolen kl. 10. Søndagsskole og nadvermøde blev holdt under eet, da vi ikke som tidligere år holdt dette specielle møde om eftermiddagen.

Efter åbningssang og bøn og omdeling af nadveren blev tiden overgivet til søndagsskolen, der fremførte et dejligt program. Først talte søster Marie Pedersen, derefter hørte vi en sang fra søster Lily Petersen. Vi hørte så en tale ved søster Esther Petersen, og de to søstre, Annelise og Gudrun, sang en sang for os. Til sidst talte broder Viggo Elkjær. Alle taler blev holdt over Matt. 7:21: »Ikke enhver, der siger til mig: Herre, Herre! skal komme ind i himmeriget, men den, der gør min himmelske Faders vilje.« Tiden blev nu overgivet til missionspræsident Junius M. Sorensen, der kaldte distriktspræsidenten, ældste David N. Morrell, ældste Roy E. Christensen og søster Mary G. Sorensen frem for at sige et par ord. Missionspræsidenten sluttede med at rette nogle alvorlige ord til os. Vi glædede os alle over denne formiddag, hvor vi havde søster Sorensen og præsident Sorensen iblandt os.

Kl. 11,30 afholdtes præstedømsmøde, hvor distriktspræsidenten talte om præstedømmets magt og myndighed, og præsident Sorensen om velsignelser i præstedømmet. Tilstede 5.

Konferencens sidste møde afholdtes kl. 19. Efter indledning med sang og bøn blev Kirkens og grenens autoriteter opretholdt ved broder Alfred Pedersen. Derefter talte broder Alfred Pedersen om de talenter, vi har fået — »Skjul dem ikke, men formér dem«. Ældste Roy E. Christensen talte om de ti jomfruer — »Vær forberedt.« Vi hørte så en sang fra Lily, Gudrun og Annelise. Ældste David N. Morrell udtalte sin tro på evangeliet og på Jesus Kristus. Missionspræsident Sorensen sluttede aftenen med at omtale frelsesplanen, der blev givet til os mennesker af Jesus Kristus. Præsident Sorensen sagde: »Søg kærligheden, søg glæden i Guds evangelium.« Vi sluttede denne dejlige aften med sangen »Gør hvad er ret«. Tilstede 17. Alle møder var under præsidium af missionspræsident Junius M. Sorensen.

Vi sender alle søskende og venner i København de hjerteligste hilsener fra Slagelse gren. *V. E.*

København, 20. februar.

Som indledning til grenskonferencen i København begyndte man søndag morgen med præstedømmets møde. Efter at der var foretaget ordinationer i præstedømmet, talte distriktspræsident, ældste David N. Morrell, og vi havde derefter lejlighed til at høre fra missionspræsident Junius M. Sorensen og fra 2. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Ernest Anton Jensen. Til sidst blev broder Flemming Eliassen, der lige var blevet ordineret til ældste, kaldt op for at sige nogle få ord. Tilstede 34.

Søndagsskolen tog sin begyndelse kl. 10,30 og blev ledet af søndagsskoleforstander Harry Hvistendahl. Programmet blev udført af de forskellige klasser, og det var en sand fornøjelse at høre og se børnenes præstationer. Tiden blev til sidst overgivet til grensforstander Gustav Olsen, der kaldte brødre og søstre op, som talte til os og aflagde deres vidnesbyrd.

Om eftermiddagen havde man den glæde at kunne holde dåbsmøde, hvor 4 søskende blev døbt. En vidunderlig ånd prægede dette møde, hvilket gjorde konferencen yderst stemningsfuld. Tilstede 52.

Konferencens sidste møde var gudstjenesten kl. 19 under præsidium af missionspræsident Junius M. Sorensen og under ledelse af grensforstander Gustav Olsen. Efter at Kirkens autoriteter var opretholdt, sang koret »Gå ind ad den snævre port«. Som aftenens første taler hørte vi distriktspræsident David N. Morrell, der talte over emnet »Troen« og til sidst aflagde sit vidnesbyrd. Derefter talte missionspræsident Junius M. Sorensen, som bl. a. omtalte pligten, der påhviler dem, der har modtaget evangeliet, til at give dette videre til deres medmennesker. Efter kor- og solosang havde vi for sidste gang anledning til at høre fra præsident Ernest Anton Jensen, der stod for at skulle afløses efter at have fuldført sin mission, som havde været til stor støtte for Kirken — til stor glæde for søskende og venner. Der var en vis vemodig stemning, der gjorde sig gældende, nu da man skulle sige farvel til en kær og elsket broder. Præsident Jensen takkede missionærerne og søskende for tiden, der var gået, og opmuntrede søskende til at leve op til evangeliets love. Vi sluttede med sangen »Gud være med dig, til vi ses igen.« Tilstede 132.

K. E. K.

Esbjerg, 26. og 27. februar.

Som optakt til grenskonferensen i Esbjerg afholdtes en yderst vellykket koncert lørdag aften, hvor Odense grens sangkor udførte et smukt program. Blandt de mange smukke numre kan måske særlig fremhæves »Brobyggeren«, sunget af en dametrio. Endvidere gav hr. Petersen fra Esbjerg to violinsoli, og søster Gunhild Tagmose spillede to numre på klaveret, alt i alt en god koncert med mange gode og smukke numre. Tilstede 144.

Og vi må fra Esbjerg grens side yde sangkoret fra Odense vor anerkendelse og tak for det store arbejde, de har udført for at kunne komme til Esbjerg og give denne koncert.

Møderne om søndagen indledtes med søndagsskole, hvor der blev udført et godt program, der vekslede med sang og taler, hovedsagelig udført af børnene. Efter det veludførte program talte missionspræsident Junius M. Sorensen og søster Mary G. Sorensen, der især henvendte sig til børnene og opmuntrede søskende til at leve efter Guds bud og befalinger. Til sidst var der flere af grenens medlemmer, der bar deres vidnesbyrd. Det var et møde, der kunne bestyrke os i troen på det gengivne evangelium. Tilstede 58.

Esbjerg 15., 16. og 17. juli.

Kl. 14 afholdtes præstedømsmøde, hvor distriktspræsident, ældste Charles Madsen, 1. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Ejnar Nielsen, og missionspræsidenten talte over emnet »Brug præstedømmets nøgler.« Til afveksling mellem talerne sang ældste Gerald Jensen »Han lever, vor Forløser stor.« Tilstede 19.

Aftengudstjenesten var velbesøgt, og Guds Ånd var i rigeligt mål tilstede. Aftenens talere var distriktspræsident Charles Madsen, præsident Ejnar Nielsen og missionspræsident Junius M. Sorensen, der alle talte inspirerende om evangeliets principper og fremhævede Joseph Smiths guddommelige kaldelse, myndigheden til at handle i Guds navn og nutids-åbenbaring. Imellem talerne sang ældste Gerald Jensen »Lær mig at bede«, og hr. Petersen spillede en violinsolo. Tilstede 57.

Missionspræsident Junius M. Sorensen præsiderede over alle møderne under konferencen. *A. S.*

Personlige nyheder fra nær og fjern.

Fødselsdage:

København: Den 2. april fylder søster Marie Nielsine Sørensen, 70 år. Hjertelig til lykke!

Den 22. april fylder søster Johanne Østrup, Guldbergs Have 19, 75 år. Hjertelig til lykke!

Esbjerg: Den 11. april fylder søster Margrethe Wilhelmine Westphal 60 år. Hjertelig til lykke!

Den 25. april fylder søster Mette Bothilda Rauff Christensen 60 år. Hjertelig til lykke!

Frederikshavn: Den 20. april fylder søster Anna Marie Petersen 70 år. Hjertelig til lykke!

Hilsen fra U.S.A.: Tidligere missionær i den danske mission, Erastus M. Andersen, sender fra Salt Lake City, Utah, de hjerteligste hilsener til søskende og venner i den danske mission.

Hilsen fra U.S.A.: Broder og søster Karl A. M. Carlsen og deres datter, Tove Carlsen Emfield, alle tidligere Odense, sender fra Los Angeles, California, de hjerteligste hilsener til søskende og venner i den danske mission.

Nyt fra U.S.A.: Broder Gordon L. Hansen og hustru, Alice Stilling Hansen, Twin Falls, har den 1. februar fået en datter. Søster Hansen er datter af tidligere grensforstander i København, Aage Stilling og hustru, Karen Stilling, som nu er bosat i Idaho. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Kredslærernes budskab.

Trosartiklerne

Artikel 10: »Vi tror på Israels virkelige indsamling og de ti stammers tilbageførelse..........«

Israels indsamling.

Israels indsamling, som vil blive lige så omfattende som adspredelsen var, er et af hovedemnerne i Kirkens missionærsystem. »Og han skal sende sine engle ud med mægtig basunklang, og de skal samle hans udvalgte sammen fra de fire verdenshjørner og fra himlenes yderste grænser.« (Matt. 24:31). Planen for indsamlingen omfatter: 1. Jødernes tilbagevenden til Jerusalem. 2. De ti stammers tilbageførelse. 3. Indsamlingen af Israels folk i Zions land.

I Lære og Pagter 29:7—8 hentyder Herren til »......bringe mine udvalgtes indsamling i stand, thi mine udvalgte hører min røst og forhærder ikke deres hjerter......«. Uden tvivl hentyder han til den indsamling, som har gået for sig, siden Kirken blev organiseret, og som stadig foregår. Præsident Brigham Young sagde: »Skal vi gå til de ikke-jødiske nationer for at forkynde evangeliet? Ja, og samle israeliterne, hvor de er blandet mellem jordens nationer. Hvilken del af dem? Den samme del, som førløste Jakøbs hus og frelste dem fra at gå til grunde under en hungersnød i Ægypten. Hvorfor skal folkene indsamles? 1. For at undgå ødelæggelser. 2. For at opfylde profetierne. (Es. 2:2—3). 3. For at blive oplært og beredt til gerningen. 4. For at oprette Guds rige.« *(Deseret News,* Vol. 5, s. 68).

Det vestlige fastland er kendt som Josefs land og er således bestemt til at blive Zions land. Den Hellige Stad, som skal bygges i dette land (Amerika), kaldes sommetider Zions Stad. Vi skal huske på, at de to udtryk »Zions Stad« og »Det nye Jerusalem« hentyder til det samme hellige sted, hvorfra løven skal udgå, ligesom Herrens ord skal udgå fra Jerusalem. Ifølge guddommelig bestemmelse vil Jerusalem blive genopbygget, jøderne vil blive indsamlet der, og Kristus vil komme, og de vil anerkende ham, og en nation vil blive født på en dag.

Efter første verdenskrig blev Palæstina et britisk mandat, og Storbritannien erklærede i en proklamation, at landet skulle være et tilflugtssted for jøderne, som blev opfordret til at vende tilbage, og fra den tid har de samlet sig i deres fædres land i tusindvis, og nu er de deres egen nation og har deres egen regering.

De tabte stammers tilbageførelse udgør en vigtig del af indsamlingen. Angående denne begivenhed giver James E. Talmage følgende kommentar: »Af den udtrykkelige og gentagne erklæring, at de ti stammer ved deres tilbagevenden fra norden skal føres til Zion for dér at modtage velsignelser af Efraims børns hænder, som altså nødvendigvis selv må være samlet dér, er det klart, at Zion først må bygges.« *(Trosartiklerne,* side 325).

Esbjerg 15., 16. og 17. juli.

Kredslærerindernes budskab

»Men der er en opstandelse; derfor har graven ingen sejr, og dødens brod er opslugt i Kristus.« (Mosiah 16:8)

Formål: At give os forsikringen om et liv efter døden.

Vi skal leve igen! Det er opstandelsens herlige forjættelse. Ned gennem tiderne har mange store og ædle sjæle gentaget Jobs ord: »Men jeg ved, at min Løser lever.« (Job 19:25). Historien bekræfter også opstandelsens sandhed.

For sidste dages hellige er opstandelsen ikke nogen fantastisk historie, ikke et svagt håb, men en *virkelighed*. Det er en logisk følge af døden. Vi akcepterer den som en betydningsfuld del af frelsesplanen. Sidste dages hellige har bevis på opstandelsen, som verden i det store og hele ikke kender til. Som svar på Joseph Smiths oprigtige bøn, viste Faderen og den opstandne Forløser sig for ham i egen person. Senere skuede Joseph Smith og Sidney Rigdon Frelseren og hørte hans røst. Her er deres højtidelige erklæring:

»Og nu, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det sidste vidnesbyrd, som vi giver om ham: at han lever!

Thi vi så ham ved Guds højre hånd, og vi hørte røsten, som vidnede, at han er Faderens Enbårne,

at ved ham, gennem ham og af ham eksisterer og skabtes verdenerne, og at deres indbyggere er sønner og døtre, født af Gud«. (L. & P. 76: 22—24).

Sidste dages hellige antager fødsel og død som nødvendige skridt for menneskehedens fremskridt. Vi kom her på jorden for at bevise vort eget værd i kødet. Herfra vil vi gå til et andet udviklingsstadium for at fortsætte i al evighed. Det er blevet sagt: »At leve er at tage på en rejse. At dø er blot at komme hjem igen.«

En fuldkommen tro på opstandelsen mildner afskeden med vore kære. Den giver de sørgende trøst og fred i hjertet, thi de har visheden om, at adskillelsen blot gælder en forholdsvis kort tid og kun er et indledende skridt til en lykkelig tilstand.

Vi kan sige, at selve døden fæster lid til opstandelsen, thi hvis der ikke var nogen opstandelse, ville følgen blive et umådeligt tidsspilde og kamp. Sådant spild er ikke i overensstemmelse med Guds gerninger. Det er ganske afgjort, at Frelserens plan, som skaber planeter, og som skaber det menneskelige legeme, ikke ville tillade, at millioner af mennesker skulle tilbringe nogle få år i dette besværlige liv, hvis det ikke skulle efterfølges af noget større og vigtigere.

»Jeg ved, at min Forløser lever. Den, der således kan vidne om den levende Forløser,« sagde præsident David O. Mc Kay, »har sin sjæl forankret i evig sandhed.«

Nyt fra hjælpeorganisationerne

Kvindelig hjælpeforening.

Et vidnesbyrd.

Nogle mennesker mener, at fordi de slutter sig til Kirken, vil de få et stærkt vidnesbyrd om sandheden af dette værk. Mange gange hører vi et menneske sige: »Jeg har sådan et stærkt vidnesbyrd, at intet kan tage det fra mig eller få mig til at skifte sind.« Og dog ser vi somme tider, at netop den selv samme, som er kommet med denne udtalelse, er drevet bort fra Kirken.

Et vidnesbyrd er noget, vi må værne om som en af de dyrebareste ejendele, vi har. Vi må nære dette vidnesbyrd ved at give det åndelig føde. En af de bedste måder til at holde et vidnesbyrd stærkt, er ved fortsat studium og ved at arbejde trofast i Kirken. Lige meget hvad vi bliver bedt om at gøre, enten det er et stort eller et lille arbejde, vil det, hvis vi gør det bedste, vi kan, med en ydmyghedens og taknemmelighedens ånd, hjælpe med til at opbygge et stærkere vidnesbyrd.

Vi finder foran i Mormons Bog de vidners vidnesbyrd, som fik det privilegium at se de plader, hvorfra Mormons Bog blev oversat. Alle disse elleve mænd så med deres egne øjne pladerne og indgraveringerne på dem, og tre af vidnerne sagde: »......Endvidere bevidner vi, at vi har set de indgraveringer, som findes på pladerne, og at de er blevet os vist ved Guds kraft og ikke af noget menneske. Og vi erklærer i al troværdighed, at en Guds engel kom ned fra himlen, bragte pladerne og lagde dem for øjnene af os, så at vi så og betragtede dem og indgraveringerne på dem......«. De andre otte vidner så pladerne og holdt dem i hænderne og bar et stærkt vidnesbyrd til verden om deres eksistens.

Til trods for den kendsgerning, at disse mænd så og følte på pladerne og bar et stærkt vidnesbyrd til hele verden om dette, var der nogle af disse elleve vidner, der faldt fra Kirken. Men aldrig nogensinde i deres liv fornægtede de deres vidnesbyrd, men forsvarede det tværtimod og bar dette vidnesbyrd overfor såvel venner som fjender.

I dag er det således, at mange har haft vidnesbyrd om sandheden, men har mistet deres tro og også deres vidnesbyrd. Fordi vi har et vidnesbyrd i dag, betyder det ikke, at vi har et vidnesbyrd i morgen, eller at vi vil blive ved at være sande og trofaste indtil enden. Der er mange ting, der kan komme ind i vort liv, der kan forhindre, at vi beholder et stærkt vidnesbyrd, hvis vi ikke kæmper imod disse indflydelser. Vi må passe på, at synden ikke kryber ind, og vi må sky selve det ondes tilsynekomst. Vi må holde personlige ønsker og egenkærlighed ude af vort liv. De kan ikke bringe sand lykke eller hjælpe med til at opbygge et stærkt vidnesbyrd.

Esbjerg 15., 16. og 17. juli.

Herren fortæller os, at vi skal være trofaste indtil enden. I Lære og Pagter 14:7 læser vi: »Og dersom du holder dem (budene) og holder ud indtil enden, skal du have evigt liv, hvad der er den største af alle Guds gaver.« Og i 20:29 læser vi: »Og vi ved, at alle mennesker må omvende sig og tro på Jesu Kristi navn og tilbede Faderen i hans navn og forblive i troen på hans navn indtil enden. Ellers kan de ikke blive frelst i Guds rige.«

Hver eneste af os, som har et vidnesbyrd i dag, må stræbe til det yderste for at beholde dette vidnesbyrd hver dag, der kommer. Vi må være ydmyge og lydige mod alle budene hele vort liv igennem, være trofaste og sande mod vort evangeliums vidunderlige lærdomme. At være trofaste mod disse bud giver os lejlighed til frelse. Men vi må holde de pagter, vi har indgået den gang, vi gik i dåbens vande. Vi må huske befalingen: »Søg først Guds rige og Hans retfærdighed, så skal alle andre ting gives jer,« og vi må være villige til at gøre dette til vore dages ende.

Mary G. Sorensen, præsidentinde,
Kvindelig hjælpeforenings hovedbestyrelse.

Gensidig Uddannelses-forening.

Vore kirkebygninger er de steder, hvor vi tilbeder Gud, og hvor der derfor bør herske orden og ærbødighed. Atmosfæren skulle altid være således, at vi kunne føle vor himmelske Faders Ånd til stede i en sådan grad, at vi ønsker at blive bedre mænd og kvinder, drenge og piger.

De ældre iblandt os bør sætte eksemplet op for de unge ved at vise ærbødighed, når de kommer til Kirken, men der er mange, som tror, at dette er stedet, hvor man besøger sine venner og bekendte. Venskabets ånd *bør* være der, men vi må ikke derover glemme ærbødigheden.

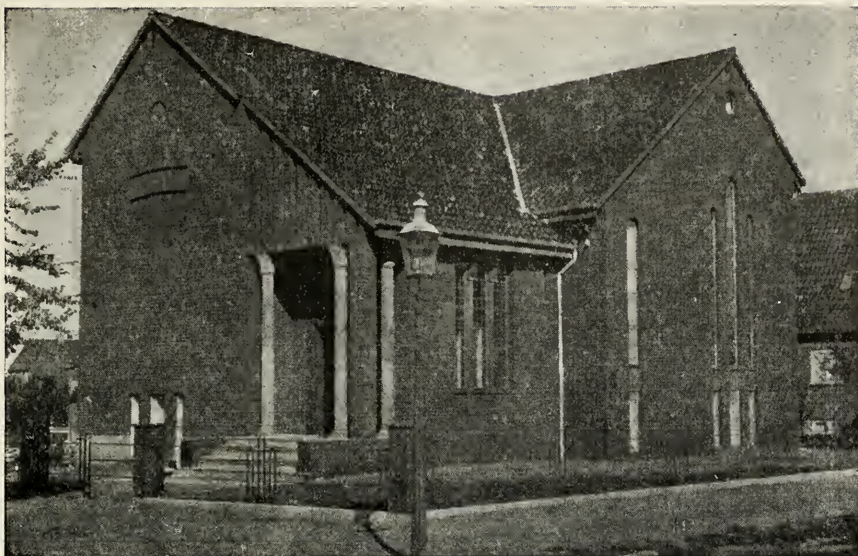
Vi *skal* respektere grensforstanderskabet, G.U.F.s bestyrelse og lærerne ved at være rolige og gøre, hvad de beder os om. Vore ledere arbejder i vor himmelske Faders sted, og vi bør ære dem ved at afholde os fra at tale højt i Kirken. Måske er det fordi G.U.F.-moderne holdes på en hverdag, at vi har så svært ved at vise ærbødighed i Kirken. Men det hjælper ikke meget, at programmet er nok så godt, for hvis vi ikke er stille, kan vi ikke nyde det. Mon der er nogen af os, der ville finde på at sidde og tale højt, mens vi overværede en koncert? Nej, det er der vist ikke — og hvorfor ikke? FORDI VI GODT VED, AT SÅ VILLE VI BLIVE BEDT OM AT FORLADE SALEN!!!

Lad os vise vore ledere mere respekt, kærlighed og taknemlighed og huske på, at vore kirkebygninger er Guds gave til os, for at vi kan have et sted at tilbede Ham i stilhed.

MERE ÆRBØDIGHED I KIRKEN — MERE RESPEKT FOR LEDERNE!

Paul J. Tegan, præsident. *Inger M. Fischer,* sekretær.

Vi mødes til Stævnet

Esbjerg kirkebygning.

Kom til stævnet i Esbjerg 15.-17. juli

På grund af aposted Spencer W. Kimballs besøg i den danske mission er stævnet udsat en uge.

Fredag: Udflugt og Guld og Grønt Bal.

Lørdag: Forskellige møder.
Skuespil og anden underholdning.

Søndag: Vidnesbyrdmøde og Gudstjeneste.

Planlæg Deres sommerferie til 15.-17. juli

Søndagsskolen.

Påsketiden, hvor de kristne over hele verden fejrer vor Frelsers, Jesu Kristi opstandelse, skulle være en glædens og taknemlighedens tid. Vi skulle alle i vore hjerter føle taknemlighed, glæde og oprigtighed for retfærdighedens sejr.

Jesu Kristi forsonende offer og hans opstandelse fra graven giver os alle en dyrebar arv: Det evige liv. Ved Ham, gennem evangeliets plan, er der givet mennesket håb, mod og styrke til at leve livet dag for dag.

Den 10. april fejrer vi påsken. En anden vigtig dato — i hvert fald for sidste dages hellige — er d. 6. april. Det var på denne dato, Jesu Kristi Kirke blev organiseret i disse sidste dage, og Guds præstedømme blev genoprettet på jorden. Den samme frelsesplan, som Jesus lærte folket, og for hvilken Han ofrede sit liv, står til vor rådighed i denne uddeling.

Er det muligt, at vi kan føle andet end taknemlighedsgæld til Herren for disse guddommelige gaver, når vi overvejer betydningen af de to begivenheder, hvoraf den ene fandt sted for næsten 2000 år siden, den anden for bare lidt over 100 år siden?

Lad os i denne måned vise en taknemlighedens ånd i alt, hvad vi gør. Må vi i vore søndagsskoler og i vort daglige liv give de mennesker, vi kommer i berøring med, lidt mere forståelse af, hvad Gud har givet os, og hjælpe dem til at føle den glæde, som hører denne årstid til.

Søndagsskolens hovedbestyrelse:

Roy E. Christensen, præsident. *Inger M. Fischer,* sekretær.

Genealogisk forening.

Denne gang ønsker jeg at gentage de ting, jeg fremførte ved samtlige distriktskonferencer i fjor, nemlig: *At nu haster det.*

Hvis søskende ønsker selv at udføre tempelarbejde for deres afdøde slægt, så må skemaerne foreligge nu snart, de skal, som også anført af præsident Ernest Anton Jensen i hans artikel i december nummeret, en tur til Amerika først for at godkendes, og det kan godt tage lang tid. — Den, som tror, at han kan tage sine skemaer med sig, når han selv rejser til templet, vil komme ud for at rejse skuffet hjem igen; han kan måske få lov til at være stedfortræder for andre, som har sendt deres navne i rigtig tid, men det vil måske næppe være det, han havde tænkt sig. Lad mig derfor ikke skjule hensigten i mange ord, men atter gentage: *Nu haster det.*

For Genealogisk Forenings hovedbestyrelse:

Ejnar Nielsen.

Vi mødes til Stævnet

Primary.

Der er mange af os, ja, vi kan måske oven i købet sige, at de fleste af os bliver kaldet til at undervise i Primary eller en anden af Kirkens organisationer, uden at vi i forvejen har fået nogen undervisning i at undervise. Det forlanges heller ikke. Men hvorledes klarer vi os så?

Hvis vi læser i skrifterne, ser vi tydeligt Herrens lov angående denne sag:

»Og Ånden skal gives jer ved troens bøn, og dersom I ikke modtager, skal I ikke undervise.« L. & P. 42:14.

Frelseren talte også til skarerne, som kom for at høre på Ham, og sagde:

»Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer.« Matt. 7:7.

Og videre:

»Dersom I derfor ønsker at tjene Gud, da er I kaldet til arbejdet...... Og tro, håb, barmhjertighed og kærlighed og med øjet alene henvendt på Guds ære gør ham (os) skikket til dette værk.« L. & P. 4:3,5.

Fordi vi har modtaget denne kaldelse, fordi vi ønsker at udfylde det, fordi vi er villige og har en ydmyg ånd, er disse velsignelser lovet os. Paulus har sagt:

»Du altså, som underviser andre, underviser du ikke dig selv?« Rom. 2:21, (eng. overs.).

Jo, vi underviser os selv og udvikler os, og som et resultat heraf bliver vi bedre forældre, der bedre forstår at opdrage vore børn og styre vore hjem.

Er dette ikke i sig selv en vidunderlig velsignelse, som Herren har lovet os og givet os, når vi »gør hans vilje«?

Primarys hovedbestyrelse:

Roy E. Christensen, præsident. *Inger M. Fischer*, sekretær.

Budskab til lærerne

»En lærers arbejde rækker helt ind i evigheden; han kan aldrig vide, hvor eller hvornår hans indflydelse standser.«

Henry Brooks Adams.

Lægger De mærke til den sætning, der står over disse budskaber? De skulle lære den udenad!

I de to forrige budskaber har De hørt, hvor vigtigt Deres kald som lærer er, og at den absolutte betingelse for, at De kan få held med Deres arbejde er: *Forberedelse!*

Vi vil denne gang omtale nogle af de materialer og hjælpemidler, De kan få — og bør have — for at eleverne kan få det fulde udbytte af Deres undervisning.

Esbjerg 15., 16. og 17. juli.

Først og fremmest må De jo anskaffe Dem det lektiehefte — med tilhørende billedmateriale — som er årets kursus for den klasse, som er Dem betroet.

Dernæst vil vi bede Dem være opmærksom på disse månedlige budskaber, vi bringer i »Stjernen«. Vi vil prøve at opmuntre Dem og bringe nye forslag, der kan lette Dem arbejdet.

Så må De jo også passe Deres lærer- og funktionærmøder, hvor De kan få råd og vejledning, og hvor De måske kan drøfte vanskeligheder med andre lærere.

Vi vil gerne understrege brugen af floneltavlen, som blev demonstreret ved stævnet i Randers; vi håber, De fik interesse for det. Det giver uanede muligheder for en lærer, og værdien deraf kan ikke gøres op i penge. De kan bruge billeder til at demonstrere lektien med; De kan også bruge bogstaver, hvormed De kan lave ordlege.

Vær selv en flittig gæst ved nadvermøderne; det er der, De skal hente både visdom og styrke. *De kan aldrig lære evangeliet for grundigt!*

Der er en ting, som måske ikke alle lærere er opmærksomme på, og det er placeringen af eleverne i klassen. Hvorfor skal de altid sidde på rad og række? Prøv noget nyt, f. eks. en halvkreds.

Lad os gå ud fra en helt tilfældig lektie, f. eks. om Josef:

Tag lige så mange firkantede stykker papir, som der er elever i klassen, del dem op i 9 firkanter.

I hver af firkanterne står et navn eller en betegnelse, som svar på 9 spørgsmål, der gives af læreren.

I dette tilfælde kan de 9 ord være:

Jakob, Rakel, Ruben, Ægypten, Kanaan, Potifar, Drømme, Hungersnød, Lydig.

Spørgsmålene kan være:

1. Hvad hed Josefs far?
2. Hvad hed Josefs mor?
3. Der var en af brødrene, der ikke var så glad for at sælge Josef, hvad hed han?
4. Josef blev alligevel solgt, hvor kom han hen?
5. Hvad hed det land, han kom fra?
6. Navnet på den mand, som købte ham i Ægypten?
7. Hvorfor kunne Josefs brødre ikke lide ham?
8. Hvorledes kom han igen i forbindelse med sine brødre, hvad hændte?
9. Hvorfor gik det Josef så godt, selv om brødrene havde tænkt sig noget andet?

De kan lave dette spil selv ud fra hvilken som helst lektie, og børnene vil aldrig glemme de svar, der er givet på de spørgsmål, læreren således giver dem.

Børnene kan krydse svarene af i firkanterne, eller hvis de har lejlighed til at sidde omkring et bord, kan de lægger knapper i firkan-

terne, efterhånden som de gætter svarene. Den, som først har alle svarene rigtige, råber »banko«.

2. Eller De kan bruge følgende fremgangsmåde:

Tag den store tavle — eller hæng et stykke papir på væggen — og stil spørgsmål som ovenstående — ud fra lektien — men tegn så mange streger på tavlen, som der er bogstaver i svaret, f. eks.:

Josef blev alligevel solgt, hvor kom han hen?

.... (ÆGYPTEN), osv.

De vil selv få en masse idéer, *når bare De tager fat og begynder;* eller De kan finde idéer i børneblade. Men De må dog huske på, at det ikke i første række gælder om at *underholde* børnene, men at *indprente* dem de ting, De ønsker at lære dem ud fra den foreliggende lektie.

Under alle omstændigheder:

Det er næsten lige meget, hvad De gør, men gør i det mindste et forsøg på at gøre noget!

Med venlig hilsen fra

Hovedbestyrelserne.

Fra missionsmarken

Aarhus: Søndag aften den 13. februar havde Primary i Aarhus gren programmet i anledning af Primarys halvårlige konference.

Efter den indledende sang og bøn blev Primarys bestyrelse opretholdt, hvorefter missionær søster Thersa Ferrell talte om betydningen af at lære børnene om Guds sande evangelium: »Vi må ikke holde børnene borte fra Primary, hvor de hver for sig udvikler deres talenter, enten ved at synge, tale, lege eller ved mange andre beskæftigelser, så de får en rygrad senere i livet.« Efter en smuk sang af børnene talte Primary-lærerinde, søster Karen Møller, om børns lydighed mod deres forældre: »Det bedste hjem er, hvor der er et kammeratligt forhold mellem forældre og børn, et godt barndomshjem er noget, man aldrig glemmer.« Børnene sang nu »Smil og vær glad«, hvorefter Birthe Hansen talte om vor lydighed mod Gud. Blåmejserne sang Blåmejsens sang, »Hvem er det, der spiller«. 2. rådgiver for Primary, fru Anna Poulsen, som er leder af blåmejserne, uddelte forskellige udmærkelser til pigerne, hvorefter missionær, søster June Pehrson, talte om arbejdet i blåmejseklassen. Derefter talte to blåmejser om Primarys arbejde og udtrykte deres taknemmelighed over at komme i Primary hver onsdag. En fader, hr. Poulsen, talte til os om betydningen af at sende børnene til Primary: »Vi har meget at lære af børnene, som tit kan være et eksempel for os.«

Aftenens sidste taler var grensforstander, ældste Peer K. Kristensen, der talte om forældrenes store ansvar for at opdrage børnene i Guds lys og sandhed. Han sluttede med et ordsprog fra Ordsprogenes

Esbjerg 15., 16. og 17. juli.

Bog: »Vis drengen den vej, han skal følge, da viger han ikke derfra, selv gammel.« Tiden blev derefter overgivet til søster Ferrell, som nu skal forlade Aarhus gren for at arbejde i Randers. Hun takkede medlemmerne for den tid, hun havde været i Aarhus og bad Gud velsigne grenen. Til slut takkede præsidentinden, søster Staking, alle for deres tilstedeværelse og for de dejlige taler og sange.

Det var en dejlig konference, og det er vort håb, at alle forældre må forstå den store betydning, Primary har for Jesu Kristi Kirke, hvor børnene kan udvikle deres talenter på rette måde. *H. H.*

Aarhus: Onsdag den 2. marts havde G. U. F. i Aarhus et særligt program, idet grensforstander Ejnar Due Jensen fra Horsens fremviste filmen »På rejse gennem Det Hellige Land«. Efter sang og bøn og velkomst ved søster Jonna Pedersen blev tiden overgivet til broder Due Jensen, som nu førte os på en vidunderlig rejse fra Horsens gennem Bremerhaven, Schweiz og det skønne Italien til Grækenland, hvor vi bl. a. så stedet, hvor apostelen Paulus fik sit syn. Filmen førte os derefter til Det Hellige Land, hvor vi så de steder, der efter traditionen skal være de steder, hvor Jesus vandrede og udførte sine vidunderlige gerninger. Vi så bl. a. partier fra Jordanfloden, hvor Jesus blev døbt, og Gethsemane Have, hvor Jesus bad til sin Fader i himlen. Filmen førte os også gennem Ægypten, hvor vi så den berømte sfinks og de store pyramider.

Efter den smukke og lærerige film blev aftenen sluttet med sang og bøn, og man kan vist roligt sige, at det havde været en vidunderlig aften, som man kunne drage lære af. Tilstede 84. *H. H.*

København: Fastelavsmandag havde sondagsskolen og Primary inviteret børnene i Københavns gren til fastelavnsfest. Det blev en dejlig fest for børnene og de forældre og venner, der var modt op. Efter at festen var blevet åbnet med sang og bøn, blev børnene fordelt ved to tønder, som blev banket og slået efter bedste evne. Det varede derfor heller ikke længe, før den ene måtte give sig. Det var David Sorensen, der gav den det sidste slag og derved blev kattekonge. Den anden tonde tog lidt længere tid, da det var de mindre børn. En af de små piger blev dronning. Efter dette drabelige slag marcherede vi alle rundt i salen med majestæterne i spidsen hen til det dækkede bord, og sodavand, kringle og småkager vederfaredes retfærdighed. Det var morsomt at se alle de forskellige fantasifulde forklædninger, bornene og nogle af de voksne havde på, mange var slet ikke til at kende igen. Efter bordet fortsattes med leg og dans, afbrudt af forskelllge børn, der underholdt os med sange og små sketches, og bornene blev trakteret med bolcher og appelsiner. Der var 75 born og 15 voksne tilstede, og de var alle enige om, at det havde været en dejlig fest, som vi med glæde kan tænke tilbage på. *M. Ø.*

Randers: Søndag aften den 6. februar havde Primary programmet, og mødet blev ledet af præsidentinden, søster Aase Sørensen, og var under præsidium af grensforstanderen, ældste Gary Andersen. Efter åbningssang og bøn sang børnene »Engang var Jesus et lille barn«, hvorefter de i kor læste Mark. 10:15. Første taler var Primarylærerinde søster Eva Olsen om »Lydighedens eksempel«, børnene sang »Vi be'r til dig«, hvorefter Jytte Nielsen talte om »Lydighed mod Guds lærdomme«. Efter en sang talte broder Eigil Bryldt om »Lydighed mod forældre« og broder Kay Jacobsen Nielsen om »Hvad jeg har lært af min Primary-lærer«. Kay Jacobsen Nielsen fik derefter udleveret sit afgangsbevis af præsidentinden. Børnene sang »Jesus elsker store, små«, og derefter talte en moder, søster Stella Christensen, over Mark. 10:15. Grensforstanderen holdt til slut en tale om nødvendigheden af forældrenes hjælp i Primary. Tilstede 78. *A. S.*

Randers Primary afholdt fastelavnsfest den 22. februar under ledelse af præsidentinden, søster Aase Sørensen. Efter de indledende sange og bøn var der sanglege, og mange af børnene var klædt ud i morsomme dragter. De fik serveret kakao og fastelavnsboller. Der var 29 tilstede. *A. S.*

Bemærk! Manuskripter til næste nummer af »Stjernen« skal indsendes *inden den 5. ds.*

DÅB

KØBENHAVN:

26. december 1954.

Mary Cecilie Rosa Jensen Dabellsteen, døbt af ældste Kai Lykkegaard Nielsen, håndspålæggelse af Gustav Olsen.

20. februar:

Niels Preben Ingemann Johansen, døbt af ældste Ernest Anton Jensen, håndspålæggelse af ældste Gilbert T. Olsen.

Vera Augusta Jørgensen Johansen, døbt af ældste Ernest Anton Jensen, håndspålæggelse af ældste Gilbert T. Olsen.

Inger Bitten Sønderaas, døbt af Tom Nørup Nielsen, håndspålæggelse af Flemming Hall.

AMAGER:

20. februar:

Ragna Emilie Margrethe Petersen Bierkardt, døbt af ældste S. LaVar Christensen, håndspålæggelse af samme.

AALBORG:

12. februar:

Kirsten Faber Pedersen, døbt af ældste Grant R. Ipsen, håndspålæggelse af ældste Bent Jensen.

Esbjerg 15., 16. og 17. juli.

ODENSE:

5. februar:

Maria Simonsen, døbt af ældste Glenn A. Smith, håndspålæggelse af ældste William J. Murri.

SKIVE:

12. februar:

Gudrun Bjerregaard Laursen, døbt af ældste David A. Hansen, håndspålæggelse af ældste Blaine P. Jensen.

Vi ønsker de nye søskende hjertelig til lykke og velkommen i Kirken!

Velsignelser:

Amager: 13. februar: Bjarne Gram og Winnifred Andersen Grams søn, Carsten Gram, velsignet af Villy Sørensen.

Odense: 20. februar: Gerald Frederick Schroeder og Elinor Irene Philips Schroeders søn, Nieling Herman Schroeder, velsignet af ældste William J. Murri.

Ordinationer:

Slagelse: 13. februar: Alfred Marinus Pedersen ordineret til ældste af missionspræsident Junius M. Sorensen.

København: 20. februar: Flemming Vilhelm Eliasen ordineret til ældste af missionspræsident Junius M. Sorensen.

Karsten Just Salin ordineret til lærer af Knud Hentzen.

Carl Christian Bernhardt Svendsen ordineret til lærer af Louis Nielsen.

Kaj Egon Krammer ordineret til præst af Harry Petersen.

Odense: 6. februar: Harald Gjennerskov Fischer Jensen ordineret til ældste af missionspræsident Junius M. Sorensen.

Mads Christian Damsted ordineret til ældste af missionspræsident Junius M. Sorensen.

Aalborg: 31. januar: Poul Ejgil Andersen Falden ordineret til præst af Anton Andersen Falden.

Randers: 30. januar: Jørgen Maegaard ordineret til præst af ældste A. Gary Andersen.

Diskvalificeret:

Odense: 31. januar: Henrik Eduard Christoffersen.

København: 14. februar: Bent Hans Høedt Rasmussen.

Emigrationer:

Aalborg: Den 22. februar er Grethe Dønskov emigreret til Cornish, Utah.

Aarhus: Den 26. februar er Ninna Jensen emigreret til Franklin, Idaho.

Horsens: Den 11. marts er Agnes Petrea Nielsen Hjerrild Pedersen Hansen emigreret til Salt Lake City, Utah.

Den 11. marts er Benny Schmidt Josefsen, Ruth Skovby Pedersen Josefsen og Annie Skovby Josefsen emigreret til Salt Lake City, Utah.

Dødsfald:

Amager: Den 28. februar døde søster Anna Adolfine Holck Lundgreen, 72 år gammel, og blev begravet den 7. marts. Æret være søster Lundgreens minde!

Missionærforflyttelser:

15. februar:	Thersa Ferrell fra Aarhus til Randers.
	Inge Grethe Ruth Andersen fra Odense til Aalborg.
	Elva H. Andersen fra Randers til Odense.
	Phyllis Darlene Peterson fra Odense til Aarhus.
21. februar:	Rasmus A. L. Jensen fra Horsens til Esbjerg.
	William Kay Hansen fra København til Horsens.
1. marts:	Peer Konnerup Kristensen fra Aarhus til Esbjerg.
	Robert Allen Bryson fra Silkeborg til Odense.
	Gene Kay Christiansen fra Aarhus til Silkeborg.
	Gale Richard Jensen fra Fredericia til Odense.
	Glenn Alvin Smith fra Odense til Aarhus.
	William Keith Mortensen fra Odense til Amager.
	Wilbur Neil Jensen fra Aarhus til Fredericia.
	Paul C. Burgoyne fra Amager til Aalborg.
	Allen Gary Anderson fra Randers til København.
	David Alonzo Hansen fra Skive til Randers.
	Laurel Deene Madsen fra Aalborg til Odense.
	Ronald Odell Harris fra Esbjerg til Aarhus.
	Lucille Hallam fra Aalborg til Amager.
	Helen Borgholthaus fra Amager til Aalborg.
	Franklin Ole Nielsen fra Hjørring til Aalborg.
8. marts:	Kai Lykkegaard Nielsen fra Esbjerg til Viborg.
	Bent Arthur Jensen fra Viborg til København.
	Charles Henry Madsen fra Esbjerg til København.
	William James Murri fra Odense til København.
10. marts:	David Nichols Morrell fra København til Bornholm.
	Victor W. Jorgensen fra Kolding til Bornholm.

Esbjerg 15., 16. og 17. juli.

12.marts: Grant M. Radmall fra København til Odense.
Charles Henry Madsen fra København til Færoerne.
Bent Arthur Jensen fra København til Færoerne.
14.marts: Grant Ruel Ipsen fra Aalborg til København.

Missionærankomster:

Med »Stockholm« fra New York er følgende missionærer den 25. februar ankommet til den danske mission:

Robert Max Nielson fra Richfield, Utah, beskikket til at arbejde i Aalborg.

Boyd D. Friel fra Springville, Utah, beskikket til at arbejde i Odense.

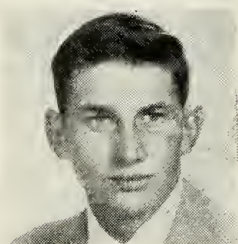
Howard Ray Johnson fra Provo, Utah, beskikket til at arbejde i Skive.

Howard Wayne Schow fra Preston, Idaho, beskikket til at arbejde i Aarhus.

Cal Juel Andreasen fra La Canada, California, beskikket til at arbejde i Hjørring.

Med »Stavangerfjord« fra New York er Phillip Dale Anderson fra Salt Lake City, Utah, den 6. marts ankommet til den danske mission og beskikket til at arbejde i Kolding.

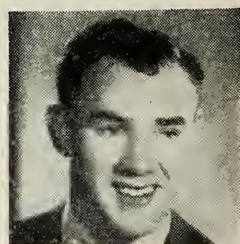
Vi byder de nye missionærer hjertelig velkommen til den danske mission.

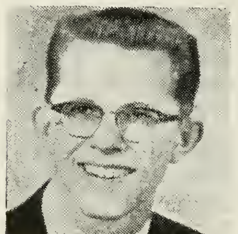
Robert M. Nielson.

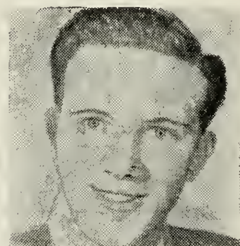
Boyd D. Friel.

Howard R. Johnson.

H. Wayne Schow.

Cal J. Andreasen.

Phillip D. Anderson.